
P. Andre
Nehanebné
neviniatko♡
Psychologický román
O láske, dôvere, vášni,
zraneniach
a hľadaní seba samej

Vydavateľstvo LL

vydáva knihu:

P. Andre

Nehanebné neviniatko

Psychologický román

O láske, dôvere, vášni,
zraneniach
a hladaní seba samej

- 2026 -

ISBN: 978-80-975221-7-9

Rok vydania: 2026

Miesto vydania: Bratislava, Slovensko

Vydavateľ: Vydavateľstvo LL - LL studio, spol. s r.o.

Poradové číslo vydanej knihy: LL-009

Číslo vydania: Prvé

Verzia:elektronická/digitálna PDF

Kapitola 1 – Dom, v ktorom zostalo svetlo

Vanesa odomkla byt až na tretí pokus. Kľúč sa zasekol v zámke a ona ho na okamih pustila, akoby sa dvere mohli rozhodnúť namiesto nej. Na chodbe voňalo mokré drevo. Počas cesty domov si predstavovala, že vojde, otvorí okná a všetko bude jednoduchšie. Lenže izby nepoznali jej predstavy. Zostali presne také, aké ich zanechala: úzka knižnica, prázdna váza, stolička obrátená k oknu.

Dážď sa začal až po zotmení. Vanesa si všimla, že voda na parapete vytvára tenkú čiaru presne tam, kde kedysi stála rastlina, ktorú zabúdala polievať. Boli to smiešne drobnosti, čo človeka privádzali späť: nie veľké rozhodnutia, ale odtlačky každodennosti. V kuchynskej zásuvke našla účtenku z kníhkupectva Medzi riadkami. Na zadnej strane bolo Sofiiným písmom napísané: „Nečítaj koniec skôr, než sa odvážiš začať.“ Vanesa si nedokázala spomenúť, či išlo o žart, alebo o radu. V posledných mesiacoch sa medzi nimi tieto dve veci prestali odlišovať.

Zavolala matke. Telefón zazvonil štyrikrát. „Si doma?“ spýtala sa matka namiesto pozdravu. Vanesa sa rozhliadla po miestnosti, ktorá jej zrazu pripadala menšia. „Som v byte.“ „To nie je to isté,“ odvetila matka. Vanesa sa chcela zasmiať, no zostala ticho. Matka jej rozprávala o pokazenom fotoaparáte, ktorý sa rozhodla dať opraviť, hoci ho roky nechávala v skrini. „Načo ti bude?“ vyhŕkla

Vanesa. „Možno na fotografie," povedala matka a obe sa na chvíľu odmlčali. Vanesa si uvedomila, ako rýchlo zopakovala otázku, ktorou sa kedysi doma odrádzali všetky zbytočné sny.

Na stole ležal lístok. Sofia naň napísala: „Nemusíš odpovedať hneď." Vanesa ho zdvihla a prečítala druhý raz. Bolo to láskavé? Alebo sa Sofia opäť pokúšala odložiť rozhovor, ktorý mali viesť už dávno? Vanesa vedela, že z jednej vety nedokáže zistiť zámer. Napriek tomu ju myseľ okamžite naplnila možnými významami.

Vybalila knihy, ale oblečenie nechala v kufri. Z poličky vytiahla čierny zápisník. Kedysi si doň zapisovala otázky, na ktoré nechcela odpovedať nahlas. Na prvej strane našla vetu: „Čo zostane zo mňa, keď prestanem byť tou, ktorá všetko zvláda?" Vtedy ju napísala po hádke s Nikol. Myslela si, že ide o filozofickú myšlienku. Dnes v nej spoznala prosbu o pomoc, ktorú nikdy nevyslovila.

Keď sa matka po chvíli ozvala znova, opýtala sa: „Prišla si v poriadku?" „Áno." Nastalo ticho, v ktorom sa obe obvykle rozlúčili. Vanesa sa však tentoraz opýtala: „Ako sa máš ty?" Matka odpovedala, že je unavená. Potom spomenula starý fotoaparát, ktorý našla pri upratovaní. Vanesa sa pristihla, že ju chce okamžite povzbudiť, navrhnúť kurz, výstavu, celý nový život. Namiesto toho sa spýtala: „Chýba ti fotografovanie?" „Áno," priznala matka. „Viac, než som si myslela."

Po hovore Vanesa otvorila okno. Na protiľahlej strane ulice svietila jediná lampa. Napísala Sofii: „Našla som tvoj lístok. Rada by som sa porozprávala, ale nechcem sa ponáhľať.“ Správu odoslala skôr, než ju stihla päťkrát prepísať. V čiernom zápisníku potom doplnila: „Nehanebné nevinniatko sa niekedy tvári, že nič nepotrebuje. Dnes aspoň priznalo, že potrebuje čas.“

Neskôr otvorila čistú stránku zápisníka. Napísala tri slová: „Čo vlastne chcem?“ Dlho hľadela na tie slová. Potom pod ne doplnila: „Nechcem, aby mi niekto vybral správnu odpoveď.“ Tá veta nebola odvážna. Bola neistá a trochu nepríjemná, ako keď sa človek učí chodiť po zranení, ktoré už nie je vidieť. Vanesa však prvýkrát po dlhej dobe nevytrhla stránku. Nechala ju tam aj so všetkým, čo ešte nevedela.

Kapitola 2 – Sofia za oknom

Kníhkupectvo Medzi riadkami sa otváralo o deviatej. Sofia chodila o pol ôsmej. Milovala tú hodinu, keď knihy ešte nikto neprekladal, nikto sa nepýtal na zľavy a ona mohla v tichu narovnať stoličky. Kníhkupectvo založila s predstavou, že bude miestom, kde sa ľudia nemusia ponáhľať. Postupne však zistila, že najťažšie je neponáhľať sa sama.

Keď sa kníhkupectvo otvorilo, Sofia ešte stále prekladala knihy z jednej police na druhú. Lea ju sledovala spoza pokladne. „Tú istú knihu si dnes premiestnila trikrát,“

poznamenala. „Hľadám jej správne miesto.“ „Alebo svoje?“ Sofia položila román na pult a pozrela sa na ňu. Lea sa neospravedlnila; mala vo zvyku hovoriť presne to, čo si myslela, a potom nechať druhú ženu rozhodnúť, či to unesie. „Keď niekoho čakáš,“ dodala, „nie je hanba priznať, že čakáš.“ Sofia odvetila, že nikoho nečaká. Vzápätí sa otočila k výkladu.

Vanesa prišla tesne pred zatvorením. V kníhkupectve už bolo cítiť papier, vychladnutý čaj a vlhkosť kabátov. „Chcela som ti vrátiť tú knihu,“ povedala a položila na pult zväzok s ohnutým rohom. Sofia sa ho nedotkla. „To je všetko?“ Vanesa si stiahla rukávy cez dlane. „Nie.“ Dlho hľadala slová. „Neviem, či sa vieme rozprávať bez toho, aby jedna z nás skúšala uhádnuť, čo tá druhá potrebuje počuť.“ Sofia sklopila oči. „Ani ja.“ Nebolo to zmierenie. Bolo to prvé priznanie, ktoré sa nepokúšalo vyzerať ako riešenie.

Na pult položila čerstvé vydania a otvorila zošit s plánmi čitateľských večerov. Vedľa neho ležal jej vlastný rukopis. Na obale stálo O ženách, ktoré odchádzajú. Sofia sa na názov zamračila. V poslednom čase sa jej zdal príliš pohodlný. Akoby všetko vysvetľoval jediným pohybom: niekto odíde, niekto zostane. V skutočnosti ženy niekedy odchádzali z rovnakého dôvodu, pre ktorý iné zostávali — pretože sa báli.

O niekoľko dní prišla Vanesa krátko pred obedom. Sofia ju zazrela cez výklad, ale tentoraz sa neschovala za regál. Otvorila dvere. „Ahoj.“ „Ahoj.“ Stáli proti sebe s opatrnosťou žien, ktoré sa poznali priveľmi dobre na zdvorilé frázy a primalo dobre na bezstarostné objatie.

„Chcem sa ťa na niečo spýtať,“ povedala Vanesa. Sofia prikývla. „Keď si mi napísala, že nemusím odpovedať hneď, myslela si to vážne?“ Sofia prekvapene zamrkala. „Samozrejme.“ „Lebo kedysi sme si často hovorili, že máme čas. A potom sme ten čas použili na to, aby sme sa nič nepýtali.“ Sofia sa pozrela na prázdnu stoličku pri okne. „To je pravda.“

Sadli si. Sofia rozprávala o tom, ako ju Nikol kedysi vyhľadala a ako príliš ľahko prijala jej verziu Vanesinho správania. Vanesa počúvala bez prerušenia. „Prečo si sa ma nespýtala?“ ozvala sa napokon. Sofia si prešla dlaňou po čele. „Lebo som si myslela, že už viem odpoveď. A tiež preto, že som nechcela prísť o pocit, že som tá rozumná.“ Vanesa sa odvrátila k oknu. Nebolo to ospravedlnenie, ktoré by všetko napravilo. Bolo však presnejšie než predchádzajúce mlčanie.

Keď Vanesa odišla, Sofia si otvorila svoj rukopis. Prečiarkla názov. Pod neho napísala O ženách, ktoré si vyberajú. Ešte nevedela, či si ho ponechá. Vedela iba to, že nechce písať knihu, v ktorej má každá žena pripravenú úlohu a každé rozhodnutie jediné vysvetlenie.

Po jej ďalšej návšteve nechala Sofia knihu na pulte. Nechcela si ju vziať domov, akoby si tým privlastnila niečo, čo ešte nebolo jej. Do malého zošita, v ktorom si zapisovala nápady na literárne večery, napísala: „Priestor na rozhovor nie je to isté ako priestor na pravdu.“ Až neskôr pochopila, že prvé sa dá zariadiť stolmi a stoličkami. To druhé musí každá z prítomných vytvoriť sama.

Kapitola 3 – Žena s mesačným príveskom

Tamara nosila na krku strieborný mesiac. Bianka jej ho raz podarovala po návšteve malej výstavy, kde sa obe zastavili pred fotografiou nočného mora. Tamara vtedy povedala, že mesiac je krásny práve preto, že nikdy neukazuje všetko naraz. Bianka jej odpovedala: „Len aby si sa zaň raz nezačala schovávať.“ Obe sa zasmiali. Neskôr sa k tej vete vracali menej veselo.

Tamara mala vo zvyku dotýkať sa mesačného prívesku vždy, keď premýšľala nad niečím, čo nechcela povedať. Bianka si to všimla dávno predtým, než sa medzi nimi objavilo prvé nedorozumenie. Teraz sedeli oproti sebe v kaviarni a Tamara otáčala prívesok medzi prstami tak dlho, až sa retiazka zamotala. „Ak mi chceš niečo povedať, povedz to,“ požiadala ju Bianka. „Nie je to o nás.“ Bianka sa na ňu pozrela. „To hovoríš vždy, keď sa bojíš, že to o nás predsa len bude.“

Fotografia ležala medzi šálkami. Päť žien na nej stálo pred starým ateliérom a všetky sa pozerali inam. Tamara si pamätala ten deň: smiech pri presúvaní stoličiek, Sofiinu nervozitu, Nikolino ticho a Vanesu, ktorá sa tvárila, že si nič nevšimla. Na fotografii nebolo nič dramatické. Práve preto jej pripadala nebezpečná. Udalosti, ktoré neskôr pomenovali ako zlom, sa totiž vtedy ešte tvárili ako obyčajné popoludnie. „Nemôžeme ich držať pokope tým, že budeme každá rozprávať inú verziu," povedala Bianka. Tamara prikývla, ale fotografie sa ešte nedotkla.

V galérii bolo ráno rušno. Tamara pripravovala výstavu mladých autoriek a už tretí deň odkladala spoločnú večeru s Biankou. Keď jej prišla správa „Dnes to stále platí?", pocítila podráždenie. Nie na Bianku, hovorila si, ale na otázku. Až o chvíľu pochopila, že rozdiel nie je taký veľký, ako by si želala.

Bianka prišla do galérie popoludní. Nepriniesla výčitky ani jedlo, ako to robievala kedysi. Zastavila sa pred obrazom, na ktorom bol dom bez dverí. „Zvláštne," povedala. „Vyzerá bezpečne, ale nedá sa doň vojsť." Tamara odložila katalóg. „Hneváš sa?" „Som sklamaná." „Kvôli večeri?" „Kvôli tomu, že som sa o zrušení dozvedela až po tom, čo som sa opýtala."

Tamara sa chcela brániť. V hlave mala zoznam dôvodov: meškajúca doprava, telefonáty, nečakané zmeny. Namiesto toho povedala: „Mala som ti napísať." Bianka

prikývla. „Áno.“ Tamara čakala na úľavu, ale Bianka pokračovala: „A ja ti musím prestať hovoriť, že mi nič neprekáža, keď mi to prekáža.“

Večer si sadli do malej kaviarne. Tamara sa dotkla prívesku. „Nechcem, aby si mala pocit, že si v mojom živote posledná.“ Bianka sa na ňu pozrela. „Potom nepotrebujem veľké vyznania. Potrebujem, aby si so mnou rátala aj pri obyčajných rozhodnutiach.“ Tamara prikývla. Nevedela ešte, ako to všetko zmení. Vedela iba to, že tentoraz nechce odpovedať peknou vetou a potom pokračovať rovnako.

Cestou domov Tamara uvažovala o svojej práci v galérii. Tam vedela presne, ako označiť dielo, uviesť dátum, pôvod a autorku. Pri vlastnej minulosti by však najradšej všetky popisky odstránila. Bianka kráčala vedľa nej a nenútila ju rozprávať. Keď sa rozchádzali, povedala iba: „Ja pri tebe chcem byť. Ale nechcem hádať, kedy hovoríš pravdu.“ Tamara si tú vetu odniesla domov ako predmet, pre ktorý ešte nemala miesto.

Kapitola 4 – Biankina pravda

Bianka mala zásuvku plnú neodoslaných listov. Neboli adresované jednej žene. Niektoré patrili Tamare, iné Sofii, niektoré sebe samej. Písala ich vždy, keď nedokázala vysloviť vetu, ktorá by niekoho mohla sklamať. Papier znesie veľa, pomyslela si, keď zásuvku opäť otvorila. Ale papier za ňu nikdy nič nevyrieši.

Až po polnoci sa k zásuvke s listami vrátila. Každý mal na obálke meno a žiadny známku. Niektoré písala Vanese, iné Sofii, jeden Tamare. Všetky začínali rovnako: „Nechcem ti pridávať starosti, ale…“ Keď si to všimla, zostala zaskočená. Aj na papieri, ktorý nikdy nikomu neukázala, sa najskôr ospravedlňovala za vlastný hlas. Vybrala čistý list a napísala novú prvú vetu: „Potrebujem, aby si ma vypočula.“ Zdalo sa jej to takmer neslušné.

Na druhý deň mala s Tamarou dohodnutý obed. Tamara prišla neskoro, pretože v galérii riešila nečakanú dodávku obrazov. „Prepáč, všetko sa natiahlo,“ povedala a už si vyťahovala telefón, aby odpovedala na ďalšiu správu. Bianka sa pozrela na tanier, ktorý pred ňou pomaly chladol. Zvyčajne by povedala, že sa nič nestalo. Tentoraz počkala, kým Tamara odloží telefón. „Stalo sa niečo,“ povedala. Tamara zdvihla oči. „Čo?“ „Čakala som tu sama a bolo mi ľúto, že si mi nenapísala.“ Tamara chcela vysvetľovať, no Bianka ju zastavila: „Nežiadam vysvetlenie. Chcem, aby si to vedela.“

Vytiahla list Tamare. „Keď ma požiadaš, aby som pochopila, prečo nemáš čas, rozumiem. Ale keď sa ma nikto nespýta, či mám čas ja, začnem sa cítiť neviditeľná.“ Prečítala si ho a rozhodla sa ho neposlať. Nie zo strachu. Chcela sa o tom porozprávať tvárou v tvár.

Neskôr sa stretla so Sofiou v kníhkupectve. Sofia jej rozprávala o Vanese a o rozhovore, ktorý nedopadol ani

zle, ani dobre. „Možno to tak má byť," povedala Bianka. Sofia sa pousmiala. „Ty vždy vieš, čo povedať." Bianka sa zamračila. „Nie. Len som si zvykla hovoriť veci, ktoré druhých upokoja." Sofia odložila knihu. „To nie je to isté?" „Nie vždy."

Bianka jej ukázala jeden zo svojich textov. Bol o žene, ktorá na každej návšteve umývala riad, pretože nevedela, ako povedať, že chce ísť domov. Sofia si prečítala prvú stranu. „To je silné." Bianka sa zasmiala. „Je to trápne." „Prečo?" „Pretože sa v tom spoznávam." Sofia jej text vrátila. „Možno práve preto by si ho mala dokončiť."

Cestou domov Bianka premýšľala o tom, koľko rokov zamieňala láskavosť s vlastnou neprítomnosťou. V ten večer Tamare povedala, že cez víkend potrebuje čas na písanie. Tamara sa spýtala, či sa niečo stalo. „Nie," odpovedala Bianka. Potom sa opravila: „Vlastne áno. Rozhodla som sa, že niečo dokončím." A prvýkrát tú vetu nepovedala ospravedlňujúcim tónom.

Obed nebol príjemný. Obe sa cítili trochu neisto a ani jedna nedokázala rozhovor okamžite opraviť. Keď však odchádzali, Tamara povedala: „Nabudúce ti napíšem skôr." Bianka prikývla. Nezískala tým záruku, že sa už nikdy nesklame. Získala skúsenosť, že nesúhlas nemusí znamenať koniec blízkosti. Večer si na jeden z listov dopísala: „Dnes som povedala jednu malú pravdu a svet sa nerozpadol."

Kapitola 5 – Nikol

Nikol mala rada galérie pred otvorením. Vtedy sa dalo prejsť medzi obrazmi bez toho, aby musela odhadovať, čo si o nich myslia ostatní. V práci pôsobila rozhodne. V súkromí však často hľadala uistenie v drobných dôkazoch: v rýchlosti odpovede na správu, v dĺžke pohľadu, v tom, či si na ňu druhá žena spomenie sama.

Nikol sa pred galériou zastavila skôr, než ju Vanesa uvidela. Vo výklade sa odrážali autá, okoloidúce ženy a jej vlastná tvár, ktorú posledné mesiace skúmala s nedôverou. Kedysi by si na stretnutie pripravila otázky a očakávala presné odpovede. Teraz si do vrecka vložila iba papier s jedinou vetou: „Nechcem vyhrať rozhovor.“ Zdalo sa jej smiešne, že si to musela napísať. Napriek tomu ho nevyhodila.

„Čo odomňa vlastne chceš?“ spýtala sa Vanesa, keď sa usadili na lavičke. Nikol chvíľu premýšľala. „Neviem, či niečo chcem od teba. Asi som chcela vedieť, či si pamätáš to isté čo ja.“ Vanesa sa pozrela na vlastné ruky. „Nie všetko.“ Nikol prikývla. „Toho som sa bála.“ „Myslela som si, že keď ti poviem, čo potrebuješ počuť, bude pokoj,“ priznala Vanesa. „A ja som si myslela, že keď sa budem pýtať dosť dlho, dostanem pravdu,“ povedala Nikol. Na chvíľu sa obe odmlčali. Ich staré spôsoby ochrany sa kedysi stretli tak nešťastne, až sa navzájom zmenili na hrozbu.

Keď jej Vanesa napísala, že by sa chcela porozprávať, prvou Nikolininou reakciou bola nedôvera. Čo ešte zostalo nevypovedané? Napriek tomu súhlasila. Stretli sa pred galériou v podvečer. Dážď už prestal, ale na schodoch zostali tmavé škvrny.

„Nechcem sa vracať k tomu, kto mal pravdu," povedala Vanesa. Nikol sa na ňu pozrela. „Tak prečo si prišla?" „Pretože som si uvedomila, že som ti často hovorila, že je všetko v poriadku, aj keď nebolo." Nikol sklopila oči. „A ja som ti potom neverila ani vtedy, keď si hovorila pravdu."

Vanesa prikývla. „Tvoja nedôvera ma dusila." Nikol sa nadýchla, pripravená brániť sa. Potom povedala: „Viem. Pýtala som sa stále dokola. Myslela som si, že ak sa opýtam dosť presne, dostanem odpoveď, ktorá ma prestane bolieť." „A dostala si ju?" „Nie. Len som ťa od seba odtlačila."

Na chvíľu obe mlčali. Nikol sa oprela o zábradlie. „Vieš, čo bolo najhoršie? Že som si hovorila, že všetko robím z lásky." Vanesa odpovedala ticho: „Aj ja som svoje mlčanie nazývala ohľaduplnosťou." Nijaká z nich sa neusmiala. Nebola to chvíľa zmierenia, ktorá by vymazala minulosť. Bola to chvíľa, keď prestali premenovávať vlastné chyby na cnosti.

Keď sa rozchádzali, Nikol povedala: „Už nemusíme byť súčasťou života tej druhej tak, ako kedysi." Vanesa prikývla. „Nie." Nikol pokračovala: „Ale môžeme prestať

rozprávať o našom príbehu tak, akoby jedna z nás bola iba vinná a druhá iba zranená.“ Vanesa jej poďakovala. Cestou domov otvorila čierny zápisník a napísala: „Nehanebné nevinniatko nie je žena bez viny. Je to žena, ktorá sa prestane skrývať za svoju nevinnosť.“

Nikol sa po stretnutí vrátila do galérie. Na pracovnom stole mala katalóg ilustrácií mladej autorky menom Klára. Jej kresby sa nepokúšali zakryť prázdne miesta na papieri. Nikol si uvedomila, že práve to ju na nich priťahuje. Niečo v nej túžilo po príbehu, v ktorom nemusí byť každý nevyplnený priestor dôkazom odmietnutia. Otvorila katalóg a prvýkrát za dlhý čas sa sústredila na prácu bez toho, aby kontrolovala telefón.

Kapitola 6 – Fotografia bez dátumu

Sofia položila starú fotografiu na pult kníhkupectva a prstom uhladila jej zvlnený okraj. Na zadnej strane bolo jediným rukopisom napísané „nezabudni“. Keď jej Tamara predchádzajúci večer zavolala, že fotografiu ukázala Vanese, Sofia cítila najskôr hnev. Nie na Tamaru. Na to, že už nemohla rozhodovať o okamihu, v ktorom sa minulosť vráti.

Lea práve vykladala zásielku poézie. „Dnes si tu, ale akoby si bola inde,“ poznamenala. Sofia fotografiu obrátila lícom nadol. „Premýšľam, či sa dá niečo napraviť po rokoch.“ Lea zložila kartón na zem. „To záleží, čo chceš napraviť. Udalosť, alebo spôsob, akým o nej hovoríš?“

Sofia nemala odpoveď. Spomenula si na starý ateliér a na popoludnie, keď sa Nikol s Vanesou hádali za privretými dverami. Vtedy sa rozhodla nezasahovať. Neskôr sa rozhodla nerozprávať o tom, čo počula. Každé rozhodnutie sa jej v danej chvíli zdalo ohľaduplné. Spolu však vytvorili mlčanie, do ktorého sa postupne zmestilo čoraz viac nedôvery.

Vanesa prišla po zatvorení. Sofia ju pozvala do zadnej miestnosti, kde mali dve stoličky a rýchlovarnú kanvicu. „Tá fotografia," začala Vanesa, „mi neprekáža preto, že existuje. Prekáža mi, že o nej všetky viete niečo iné a ja mám hádať, čomu veriť." Sofia prikývla. „Mala som ti povedať, že som vtedy počula váš rozhovor." Vanesa sa zarazila. „Celý?" „Nie. Dosť na to, aby som vedela, že sa obe bojíte." „A čo si urobila?" Sofia sa pozrela na svoje dlane. „Nič."

Vanesa chcela okamžite povedať, že to bolo zbabelé. Slovo jej už takmer vyšlo z úst. Potom sa spýtala: „Prečo?" Sofia odpovedala až po chvíli. „Myslela som si, že rešpektujem vaše súkromie. Ale pravda je, že som nechcela, aby si sa nahnevala aj na mňa." Vanesa cítila, ako sa v nej hromadí starý hnev. Nebol však namierený iba proti Sofii. Aj ona sama vtedy nechávala veci nedopovedané a čakala, že ich niekto správne pochopí.

„Nechcem, aby si za mňa rozhodovala, čo unesiem," povedala. Sofia prikývla. „A ja nechcem predstierať, že

viem všetko.“ Vanesa sa oprela o operadlo. „Môžeme začať tým, že mi povieš iba to, čo si naozaj videla a počula? Bez domnienok?“ Sofia si vytiahla papier. Napísala dva nadpisy: ČO VIEM a ČO SI MYSLÍM. Pod prvý sa zmestili štyri krátke vety. Pod druhý takmer celá strana. Obe ženy sa na ten rozdiel dlho pozerali.

Keď Vanesa odchádzala, fotografiu si nevzala. „Nechaj ju zatiaľ tu,“ povedala. „Nechcem z nej robiť dôkaz proti nikomu.“ Vonku sa spustil drobný dážď. Sofia zostala pri stole a premýšľala, koľko z jej starostlivosti bolo v skutočnosti strachom, že nebude milovaná, ak povie niečo nepríjemné. Po prvýkrát ju tá otázka neviedla k ďalšiemu úniku. Otvorila zápisník a zapísala si ju.

Kapitola 7 – Prvá trhlina

Tamara sa zobudila na správu z galérie. Výstavná sieň potrebovala zmeniť termín inštalácie a kurátorka očakávala, že príde skôr. Vstala z postele a už pri obliekaní odpovedala na tri e-maily. Bianka sedela pri kuchynskom stole s otvorenou knihou. „Dnes sme mali ísť spolu na obed,“ pripomenula jej. Tamara zastala. „Viem. Skúsim to stihnúť.“ Bianka knihu zatvorila. „To znamená áno alebo nie?“

Tamara sa otočila. „Neviem ešte.“ „Tak mi to povedz takto. Nie ako sľub.“ Bianka nehovorila ostro. Práve to Tamaru znepokojilo. Bola zvyknutá na Biankino porozumenie, ktoré prichádzalo skôr, než oň požiadala. „Máš pravdu,“

povedala. „Neviem, či prídem.“ Bianka prikývla a otvorila knihu. Tamara čakala ďalšie uistenie, že sa nič nestalo. Neprišlo.

V galérii sa jej celý deň nedarilo sústrediť. O štvrtej Bianke napísala, že obed definitívne nestihne. Odpoveď prišla až večer: „Ďakujem, že si mi dala vedieť. Dnes som si zariadila vlastný program.“ Tamara si správu prečítala trikrát. Znepokojilo ju, že nevedela, s kým Bianka bola. Vzápätí si uvedomila, že takto presne začínajú otázky, ktorými človek zamieňa blízkosť s právom vedieť všetko.

Večer prišla za Biankou, ale najprv zazvonila. Bianka otvorila v domácom svetri a s ceruzkou v ruke. Na stole mala rozložené papiere. „Píšeš?“ spýtala sa Tamara. „Skúšam.“ „O čom?“ Bianka sa pousmiala. „O ženách, ktoré nevedia povedať, že sú nahnevané.“ Tamara sa chcela zasmiať, no zastavila sa. „Si nahnevaná?“ „Som sklamaná. A trochu nahnevaná. To nie je katastrofa.“

Sadli si oproti sebe. Tamara sa dotkla mesačného prívesku. „Mám strach, že ak ti nebudem vedieť dať dosť času, prestaneš ma potrebovať.“ Bianka položila ceruzku. „Ja nechcem byť niekto, koho potrebuješ držať v čakaní, aby si mala istotu.“ Tamara sa na ňu pozrela. „Tak čo chceš?“ „Aby sme sa dohadovali. Aby sme mali obe právo na svoje plány. A aby si sa ma spýtala, čo potrebujem, namiesto toho, aby si predpokladala, že počkám.“

Niektoré stretnutia zmenia všetko – potichu, intenzívne a navždy. ♡

Mladá žena na začiatku dospelosti – otvorená, zvedavá a hľadajúca vlastnú cestu. Medzi každodenným životom, štúdiom, priateľstvami a prvými veľkými citmi objavuje krásu aj náročnosť života.

Zažíva dôveru aj sklamanie, intimitu aj pochybnosti, vášeň aj strach z neznámeho. S úprimnosťou, citom a často prekvapivo humorným nadhľadom rozpráva P. Andre strhujúci príbeh o dospievaní, o slobode robiť vlastné rozhodnutia a o odvahe žiť aj mimo zaužívaných pravidiel.

♡

Román o láske v mnohých podobách, o odvahe cítiť a o tom, kým sa človek stáva, keď prijme sám seba.

v roku 2026 vydalo

Vydavateľstvo LL

LL-009

ISBN: 978-80-975221-7-9

9 788097 522179

vydavatelstvo.ll.sk